

РЕШЕНИЕ

№ 190

гр. Плевен, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РЕНИ М. СПАРТАНСКА

Членове: СВЕТЛА Й. ДИМИТРОВА-
КОВАЧЕВА
Г. ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря ДАФИНКА Н. БОРИСОВА
в присъствието на прокурора Д. К. М.

като разгледа докладваното от Г. ИЛ. АЛИПИЕВ Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20224400600428 по описа за 2022 година

Производство по чл. 313 и следващите от НПК.

С присъда № 1 от 25.01.2022 година, постановена по НОХД № 139/2021 година, Районен съд – гр. Червен бряг е признал подсъдимия Д. В. Д. за невиновен в това, че на 12.10.2018г. около 10:30 часа, в с. Л., обл. П., на кръстовището, образувано от улиците „Първа” и „Шестнадесета”, при условията на идеална съвкупност извършил следните деяния:

- управлявал моторно превозно средство - лек автомобил „Х.А.”, без регистрационни номера, с номер на рама: ***, без съответно свидетелство за управление на МПС в едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на МПС без съответно свидетелство, с влязло в сила на 27.06.2018 г. НП № 17-0451-000481/11.09.2017 г., издадено от Началника на РУМВР гр.Ябланица, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото му обвинение по чл.343в, ал. 2 от НК.

- управлявал моторно превозно средство - лек автомобил „Х.А.”, без регистрационни номера, с номер на рама: *** в срок на изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на СУМПС със Заповед за прилагане на ПАМ № 18-0285-000279/18.09.2018г., изд. от РУМВР гр.Кнежа, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото му обвинение по чл.343в, ал. 3 от НК.

- управлявал моторно превозно средство - лек автомобил „Х.А.“, без регистрационни номера, с номер на рама: ***, което не било регистрирано по надлежния ред съгласно Наредба №I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, поради прекратяване на регистрацията на посоченото МПС за срок от 6 месеца със Заповед за прилагане на ПАМ №309р-9888/18.08.2018г., изд. от РУМВР - гр.Оряхово, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдал по повдигнатото му обвинение по чл. 345, ал. 2 от НК.

Срещу постановената присъда е депозиран протест, както и допълнение към него, от прокурор при Районна прокуратура – гр. Плевен. С инициращия настоящото производство процесуален документ се посочва, че първоинстанционната присъда е неправилна и незаконосъобразна като се отправя искане за нейната отмяна и постановяване на нова такава, с която подсъдимият Д. да бъде признат за виновен в извършването на трите престъпления, за които му е повдигнато обвинение с внесения обвинителен акт.

Подаденият протест е иницирал образуването на ВНОХД № 305/2022 г. по описа на Окръжен съд – гр. Плевен като с Разпореждане № 184/05.05.2022 г. на съдията-докладчик съдебното производство е прекратено и делото е върнато на РС – гр. Червен бряг за изпълнение на процедурата по чл. 323, ал. 1, т.1 вр. чл. 320, ал. 1 НПК.

В депозираното допълнение към въззивния протест, прокуратурата сочи, че мотивите на атакуваната присъда са вътрешно противоречиви и неясни. Излагат се твърдения, че първостепенния съд е обсъждал административни актове и действия, които не са относими към процесния казус. Направено е доказателствено искане да бъде изискана изрична информация за определен период, от ОДМВР – Сектор „ПП“ – гр. Плевен, касаеща регистрацията на процесния автомобил, който подсъдимия е управлявал на инкриминираната дата.

В съдебно заседание протестът и допълнението към него се поддържа от представителя на Окръжна прокуратура – гр. Плевен. Поддържат се и исканията за отмяна на присъдата и постановяване на нова такава, с която подсъдимият да бъде признат за виновен и по трите повдигнати му обвинения.

Подсъдимият и защитата му се явяват в съдебно заседание като оспорват напълно депозирания протест и отправят искане за потвърждаване на първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна.

Окръжният съд, като съобрази доводите на страните, провери служебни [313](#) и [чл. 314 от НПК](#) и за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивният протест е подаден в срока по чл. 319 НПК, отстранени са

констатираните противоречия с чл. 320 НПК посредством депозираното допълнение към протест, поради което същите са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани.

Разгледани по същество, същите са неоснователни.

След цялостен анализ и оценка на доказателствата и доказателствените средства събрани и проверени в хода на наказателното производство настоящият съдебен състав намира за установен следното от фактическа страна:

Подсъдимият Д. В. Д. е роден на ***г. в гр.К., обл. П., живущ в гр.Червен бряг, обл. П., ул.,К.Б.”***, ***, ***, ***, българин, български гражданин, висше образование, женен, пенсионер, неосъждан, ЕГН *****.

На 13.11.2016 г. на подсъдимия Д. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 447731/13.11.2016 г. на СДВР, с който му било отнето свидетелството за управление на МПС (СУМПС). В тази връзка е била издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 8890/13.11.2016 г. на СДВР, с която на подсъдимия е било наложено временно отнемане на СУМПС до заплащане на дължимата глоба като заповедта е връчена на същата дата на подсъдимия Д..

На 21.03.2017 г. действието на тази ЗППАМ е прекратено, тъй като Д. е заплатил дължимата глоба и СУМПС му е било върнато.

На 15.03.2017 г. на дееца е съставен АУАН № Г 93486/15.03.2017г. на ОДМВР-Ловеч за нарушение по чл. 150 ЗДвП. Въз основа на него е издадено НП№17-0451-000481/11.09.2017г. от Началника на РУ на МВР гр.Ябланица, получено от подсъдимия на 06.10.2017г. влязло в сила на 27.06.2018г. с решение от 27.06.2018 г. на Административен съд – гр. Ловеч по КАНД № 142/2018 г.

На 29.03.2018 г. въз основа на АУАН № Д401687/29.03.2018 г. на ОДМВР-Плевен е издадена ЗППАМ № 19-0938-000668/29.03.2018 г., с която на основание чл. 171, т.1, б. „д“ временно е отнето СУМПС на дееца до заплащане на дължимата глоба.

На 18.08.2018 г. на подсъдимия Д. е съставен АУАН № 632772/18.08.2018 г. на ОДМВР-Враца за нарушение на чл. 150а от ЗДвП, а именно че управлява МПС без да притежава валидно СУМПС. Въз основа на така констатираното административно нарушение е издадена ЗППАМ № 309р-9888/18.08.2018 г., с която е прекратена регистрацията на превозното средство за 6 месеца на основание чл. 171, т.2а ЗДвП.

На 18.09.2018 г. Д. е спрял за пореден път и му е съставен АУАН № АА164004/18.09.2018 г. на ОДМВР-Плевен за нарушение на чл. 190, ал 3 ЗДвП, въз основа на който е издадена ЗППАМ № 18-0285-000279/18.09.2018 г., с която на основание чл. 171, т.1, б. „д“ ЗДвП временно е отнето СУМПС на Д. до заплащане на дължимата глоба.

На 12.10.2018г. свидетелите Н.З.З., В. Г.ев В. и П.С.Д - служители на РУ на МВР - Червен бряг изпълнявали задълженията си по охрана на обществения ред и контрол на пътното движение на територията на с.Л., обл.Плевен. Около 10.30 часа на посочената дата, тримата се намирали на контролен пост в селото на кръстовище, образувано от улиците „Първа" и „Шестнадесета" и същите спрели за проверка лек автомобил „Х.А.", сив на цвят, който нямал поставени регистрационни табели. При последвалата проверка свидетелите установили, че водач на лекия автомобил „Х.А." бил подсъдимия Д. Д.. До него на предна дясна седалка се возела майка му - Н.Д.. Поради липсата на регистрационни табели свидетелите огледали автомобила и видели, че номерът на рамата на същия бил ***. При поискване от страна на свидетеля В., подсъдимия Д. не представил СУМПС и контролен талон, както и свидетелство за регистрация на МПС. Свидетелят В. извършил справка с дежурния в РУ на МВР - Червен бряг по номера на рамата на автомобила *** и установил, че управляваното от подсъдимия МПС било с прекратена регистрация от 18.08.2018г., както и че подсъдимият бил наказан за управление без съответно СУМПС в едногодишен срок с наказателно постановление на РУ на МВР-Ябланица, влязло в сила на 27.06.2018г. За констатираните нарушения свидетелят В. съставил АУАН№788376 /12.10.2018г., който подсъдимият отказал да подпише в графата „нарушител", но се подписал в разписката, удостоверяваща получаване на препис от акта.

Така приетата от настоящия съдебен състав фактическа обстановка, макар и описателно да е по-подробна, е идентична с възприетата от първоинстанционния съд такава, поради което въззивният състав е съгласен с крайния извод на РС-Червен бряг за оправдаването на подсъдимия по всички повдигнати му обвинения с обвинителния акт. Настоящата инстанция подкрепя част от мотивите на първостепенния съд, макар и пестеливи откъм изчерпателност, досежно обвиненията по чл. 343в, ал. 2 и ал. 3, но въпреки това счита, че следва да бъдат посочени и допълнителни и по-изчерпателни аргументи.

На първо място на подсъдимия е повдигнато обвинение по чл. 343в, ал. 2 НК, затова че управлява МПС в едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на МПС без съответно свидетелство, с влязло в сила на 27.06.2018 г. НП № 17-0451-000481/11.09.2017 г. изд. от Началника на РУМВР-гр. Ябланица.

Същевременно в условията на идеална съвкупност, подсъдимият е обвинен, че е управлявал МПС в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на СУМПС с ПАМ № 18-0285-000279/18.09.2018 г., изд. от РУМВР-гр.Кнежа- престъпление по чл. 343в, ал. 3 НК.

Без да се навлиза в излишно теоретизиране на изложението, следва да се посочи, че за да е налице идеална съвкупност е необходимо на първо място

да се установи, че деецът е осъществил само едно деяние. В настоящия случай това е управлението на процесното МПС – лек автомобил „Х.А.“, без регистрационни номера, с номер на рама :***.

На следващо място следва да бъде установено, че деецът е осъществил две или повече престъпления, и по-конкретно, основните състави на различни по вид престъпления, които от своя страна да увреждат или застрашават различни по вид непосредствени обекти. Когато с едно деяние деецът засяга едно и също обществено отношение ще е налице привидна идеална съвкупност (р. № 311 от 28.06.1972 г. по н.д. № 233/72, I н.о.). В настоящия случай престъпленията по чл. 343в, ал.2 и ал. 3 се намират в условията на алтернативност (форма на привидната идеална съвкупност), доколкото може да бъде осъществен само единия от двата състава. И двете престъпления имат за непосредствен обект обществените отношения, свързани с безопасността на движение, осъществявано по пътищата на страната с моторни превозни средства, поради което същите не могат да бъдат извършени едновременно при едни и същи фактически положения, за разлика от престъплението по чл. 345, ал. 2 НК, чийто непосредствен обект са обществените отношения, които осигуряват нормалното осъществяване на контролния режим и идентифицирането на моторните транспортни средства. В този смисъл, както теорията, така и практиката са категорични, че в хипотезата на ал. 2 на чл. 343в НК по отношение на деецът следва да има влязло в сила наказателно постановление за управление на МПС без съответно свидетелство за управление, т.е. по реда на чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 1, ЗДвП, а именно същият е неправопособен водач. В този смисъл върховната съдебна инстанция посочва, че *„Когато след наказването му по административен ред продължава да управлява МПС без съответната правоспособност в рамките на едногодишния срок на това административно наказание, то тогава осъществява престъпния състав на чл. 343в ал.2 от ЗДП. Очевидна е волята на законодателя да обяви за престъпление управлението на МПС от неправопособния водач не след първото, а едва при второто му нарушение /обвързано и със срок/, приемайки, че едва тогава деянието става общественоопасно“* (Решение № 211 от 28.10.2016 г. по н. д. № 724 / 2016 г. на Върховен касационен съд, II н.о.). Следователно, за да е осъществен състава на чл. 343в, ал. 2 НК следва преди изтичане на една година от датата на влизане в сила на наказателното постановление водачът да управлява МПС, за което не му е издадено съответното свидетелство за управление на МПС, тоест същият да е неправопособен, защото никога не му е издавано СУМПС, изгубил е всички контролни точки, не е провел обучение и не е издържал изпит за придобиване на правоспособност за управление на МПС (Решение № 44 от 19.02.2013 г. по н. д. № 2161/2012 г. на Върховен касационен съд, I н.о.). В настоящия случай отнемането на свидетелството за управление на подсъдимия с АУАН № Г 447731 от 13.11.2016г. е поради незаплащане на наложените глоби, като на 15.03.2017г. на дееца е съставен АУАН № Г93486/15.03.2017г., с което се

установява, че поради неплатени глоби на водачът не е възстановено СУМПС, поради което управлява МПС без наличието на такова. В този смисъл е и съставеният АУАН № Г93486/15.03.2017г., въз основа на него е издадено НП№17-0451-000481/11.09.2017г., от Началника на РУ на МВР гр.Ябланица, получено от подсъдимия на 06.10.2017г., влязло в сила на 27.06.2018г. с решение от 27.06.2018 г. по КАНД № 142/2018 г. по описа на Административен съд – гр. Ловеч. Настоящият съдебен състав намира, предвид направеното изложение, че не се касае за неправопособен водач, доколкото е налице временно отнемане на СУМПС, поради което в процесния случай извършеното от подсъдимия деяние е в невъзможност да се субсумира под престъпния състав на чл. 343в, ал. 2 НК. Поради това и не могат да бъдат споделени твърденията направени в допълнението към въззивния протест, че първоинстанционният съд безпричинно е обсъждал наличието или не на правоспособност за управление на МПС от страна на подсъдимия Д..

Безспорно е, че административно-наказателното производство по НП №17-0451-000481/11.09.2017г., от Началника на РУ на МВР гр.Ябланица е приключило с влязъл в сила съдебен акт на Административен съд- гр. Ловеч, както и че за разлика от граждански процес, в който инцидентният съдебен контрол е приложим по силата на чл. 17, ал. 2 от ГПК, НПК не съдържа такова правомощие на съда в рамките на наказателното производство. Приключилото съдебно производство пред Административен съд – гр. Ловеч касае административно-наказателната отговорност, която подсъдимият Д. следва да понесе. Доколкото настоящото съдебно производство се развива, за да бъде реализирана или не наказателната отговорност на подсъдимия, настоящият съдебен състав, опирайки се на основни принципи на наказателния процес и Конституцията следва да реализира своите правомощия съгласно чл. 13, ал. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, както и чл. 121, ал. 2 от Конституцията на Република България, още повече, че нито в НПК, нито в АПК се съдържа разпоредба подобна на чл. 413, ал. 2 НПК, чл. 300 или чл. 302 ГПК.

Нещо повече, невъзможността за осъществяване на двата състава в условията на идеална съвкупност ясно личи и от мотивите на законодателя, макар и същите да са лаконични, за криминализиране на управлението на МПС в срока на ПАМ. С чл. 343в, ал. 3 НК (Нова - ДВ, бр. 95 от 2016 г.) е предвидено, че наказанието по ал. 1 се налага и на лице, което управлява моторно превозно средство в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство. Със създаването на цитираната разпоредба от НК в мотивите на законопроекта е предвидено, че наказателната отговорност по ал.3-та следва да бъде ангажирана за особено недобросъвестни водачи, които въпреки наложеното им наказание лишаване от право да управляват МПС за определен срок, в срока на изтърпяване на наказанието го нарушават, като отговорността обхваща случаите на лишаване

от правоспособност чрез налагане на принудителна административна мярка.

В този смисъл е и практиката по отношение на чл. 343в, ал. 3 НК – „субект на това престъпление може да бъде само правоспособен водач на МПС, чиято правоспособност е временно отнета, а не всяко наказателно отговорно лице, което не притежава такъв вид правоспособност. С отнемането на всичките му контролни точки, на осн. чл. 157, ал. 4 от ЗДП подсъдимият е загубил правоспособността си да управлява МПС, /независимо, че първоначално я е придобил по надлежния ред/ респективно не представлява годен субект на престъплението по чл. 343в, ал. 3 от НК, което инкриминира действия само на правоспособни водачи с временно отнето свидетелство за управление на МПС, които не са загубили придобитата правоспособност, която може да бъде възстановена само по надлежния ред, предвиден в закона. В съдебната практика безпротиворечиво е изяснено, че правното положение на водачите на МПС, на които са отнети всички контролни точки се приравнява на липса на правоспособност за управление на МПС, придобита по надлежния ред“ (Решение № 60228 от 1.04.2022 г. на ВКС по н. д. № 838/2021 г., III н. о).

С оглед на гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че не би могло при едни и същи фактически положения да бъде ангажирана наказателна отговорност на дееца едновременно по чл. 343в, ал.2 и ал.3 НК, поради което в частта по обвинението по чл. 343в, ал. 2 НК оправдателната присъда следва да бъде потвърдена.

В тази връзка и като продължение на изложението по чл. 343в, ал. 2 НК следва да бъде разгледан и протеста на прокуратурата досежно чл. 343в, ал. 3 НК.

По делото е безспорно установено, че на 12.10.2018 г. подсъдимият е управлявал процесното МПС в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“ до заплащане на дължимата глоба съгласно чл. 171, т.1, б. „д“ ЗДвП. Този факт се установява от АУАН № 788376/12.10.2018 г. на РУ-Червен бряг, свидетелските показания на полицейските служители съставили и присъствали при съставянето на акта, справка за нарушител и ЗППАМ № 18-0285-000279/18.09.2018 г. на РУ-гр. Кнежа. За съставомерността на деянието по чл. 343в, ал. 3 НК е необходимо от обективна страна да бъде установено, че лицето управлява моторно превозно средство, че му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ за временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, и че управлението на превозното средство е осъществено в срока на тази мярка, а от субективна страна, че деянието е извършено умишлено. Срокът на ПАМ в настоящия случай е „до заплащане на дължимата глоба“ съгласно чл. 171, т. 1, б. „д“ ЗДвП, като доказателства в тази насока не са представени и събрани в хода на наказателното производство. При така представеното изложение и принципното наличие на всички обективни и субективни признаци на

престъпния състав по чл. 343в, ал. 3 НК, въззивният състав счита, че и в тази част оправдателната присъда на първостепенния съд следва да бъде потвърдена, макар и по мотиви различаващи се от тези на РС-гр. Червен бряг.

Наказателноправната норма на чл. 343в, ал. 3 НК, както и другите две инкриминирани норми в настоящия казус, е бланкетна по своя характер, като нейното съдържание се запълва от съответните норми на ЗДвП. В настоящия казус с обвинителния акт е инкриминирана ЗППАМ № 18-0285-000279/18.09.2018 г. на РУ-гр. Кнежа, в чиито срок деецът управлява МПС с временно отнето СУМПС. Безспорно цитираната ЗППАМ е била предмет на проверка като с влязло в сила решение № 7/04.01.2019 г. по адм. дело № 883/2018 г. описа на Административен съд – гр. Плевен жалбата на подсъдимия Д. е отхвърлена. И тук, както и по-нагоре в изложението бе посочено, че настоящият състав не извършва инцидентен съдебен контрол, а упражнява правомощията, които са му вменени от Конституцията, Наказателния и Наказателно-процесуалния кодекс на Република България.

В правомощията на въззивната инстанция е да проверява правилността на присъдата изцяло, независимо от основанията, посочени от страните. В рамките на тази проверка бе установено, че с Решение № 3 от 23.03.2021 г. по к.д. № 11/2020 г. на Конституционния съд на Република България са обявени за противоконституционни чл.171, т. 1, б. „д“ и чл. 171, т. 2, б. „к“ от Закона за движението по пътищата. В тази връзка не може да бъде подминат факта, че ЗППАМ № 18-0285-000279/18.09.2018 г. на РУ-гр. Кнежа е наложена именно на основание и във връзка с обявления за противоконституционен чл. 171, т.1, б. „д“ ЗДвП. Именно поради това, както и изхождайки от принципа за върховенство на Конституцията над всички закони и нейното непосредствено действие, закрепени в чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Конституцията на Република България, настоящият състав счита, че оправдателната присъда в частта досежно обвинението по чл. 343в, ал. 3 НК следва да бъде потвърдена, в противен случай ще бъде нарушен материалния закон, въз основа на който се реализира наказателната отговорност на подсъдимия Д.. И доколкото ЗППАМ № 18-0285-000279/18.09.2018 г. на РУ-гр. Кнежа е била предмет на разглеждане пред Административен съд – гр. Плевен и спорът е решен с влязъл в сила съдебен акт, то следва да бъде отбелязано, че съгласно Решение № 3/28.04.2020 г. по к.д. № 5/2019 г. на Конституционния съд по отношение на заварените от решението на Конституционния съд неприключени правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага. Именно поради това в настоящото неприключило наказателно производство е недопустимо да бъде реализирана наказателната отговорност на подсъдимия Д. по чл. 343в, ал. 3 НК. В принципен план освен правоотношенията, пряко свързани с обявления за противоконституционен закон, в правния мир съществуват и правоотношения, които косвено се засягат от противоконституционни норми. Такова е положението и с обявената за противоконституционна разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „д“ ЗДвП.

Макар и водачите на МПС да е следвало да съобразяват поведението си с действащите разпоредби на ЗДвП преди обявяването им за противоконституционни, прилагането на противоконституционни норми в областта на наказателното право е в пряко противоречие с принципите на правовата държава и върховенството на Конституцията и не може да бъде оправдано с правната сигурност. Следва да се има предвид, че непосредственото действие на Конституцията изисква приложимост на всички конституционни норми като първичен и пряк източник на правна уредба. След като Конституцията е върховен закон, е недопустимо да се прилага каквато и да било норма от вътрешното право, която □ противоречи. Поради гореизложеното настоящият съдебен състав, счита че следва да потвърди присъдата в частта, с която подсъдимият е оправдан за престъплението по чл. 343в, ал. 3 НК поради отсъствие на елемент от обективната страна на престъплението.

За пълнота на изложението следва да бъде добавено, че правилото, че решенията на Конституционния съд действат занапред, не е абсолютно и от него има изключения, които могат да се обосноват с цялостната конституционноправна уредба. От значение за действието на решението на Конституционния съд спрямо заварените правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства е тълкуването на съдържанието на разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от Конституцията, уреждаща контрола за конституционособразност, упражняван по конкретен повод. Разпоредбата задължава ВКС и ВАС да спрат производството по делото и да внесат въпроса в Конституционния съд, когато установят несъответствие между закона, приложим по висящото пред тях дело, и Конституцията. Нормата цели да осуети решаването на висящото дело съобразно един твърдян противоконституционен, порочен закон и затова постановява то да бъде спряно, за да се изчака произнасянето на Конституционния съд. Спирането би се лишило от смисъл, ако делото трябва да се реши съобразно противоконституционен закон. Прилагането на обявления за противоконституционен закон към висящо производство е в противоречие с принципана върховенството на Конституцията и нарушава забраната на чл. 5, ал. 1 от Конституцията. Нито един закон не може да противоречи на Конституцията. Ако противоречи, той не е част от правната система, а следователно не е приложимо право, което единствено има значение за решаването на правни спорове. Спрямо правоотношения, предмет на висящи съдебни производства, обявеният за противоконституционен закон не се прилага. Целта е да се осуети постановяване на съдебни решения в противоречие с решението на Конституционния съд и следователно уронващи върховенството на Конституцията. Противното разбиране е несъвместимо с върховенството на Конституцията, с нейното непосредствено действие, с духа и принципите на правовата държава. Утвърденият в Конституцията принцип на справедливост (материалният елемент на принципа на правовата държава), както и разпоредбата, че правораздаването се осъществява от съдилищата (чл.

119, ал. 1 от Конституцията) означава, че конституционна ценност представлява не толкова постановяването на самото решение от съд, а по-скоро постановяването на справедливо съдебно решение. Формалното правораздаване от съд не е справедливостта, която е утвърдена в Конституцията и се защитава и закриля от нея. Цялостната конституционна уредба цели законът, който противоречи на Конституцията, да не бъде приложен, да не възникнат противоконституционни и в този смисъл несправедливи правни последици от прилагането на такъв правен акт и да не бъдат нарушени правата на личността. Следователно конституционните разпоредби на чл. 151, ал. 2, изр. трето и чл. 150, ал. 2 имплицитно съдържат идеята, че правилото за действие "занапред" се прилага, освен ако не води до крайна несправедливост. В крайна сметка правната сигурност не се отнася до релативна стабилност на правния ред, основана на законност, а е сигурност, основана единствено на валиден закон. Ето защо крайният извод на Конституционния съд, отразен в т.2 на решение №3 от 28.04.2020 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 5/2019 г., е в смисъл, че по отношение на заварените от решението на Конституционния съд неприключени правоотношения и правоотношенията, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага.

Относно третото повдигнато обвинение, пред настоящата инстанция бе направено и уважено доказателствено искане на прокуратурата за изискване на следната информация от ОДМВР-Сектор „ПП“-Плевен: Дали в периода 16.08.2018 г. - 18.08.2018 г. лек автомобил марка „Х.А.“ с номер на рама: *** е фигурирал като регистриран в масивите на МВР и под какъв регистрационен номер.

В хода на съдебно следствие по време на откритото съдебно заседание на 26.09.2022 г. пред въззивната инстанция е приобщена към доказателствената съвкупност справка от ОД на МВР – гр. Плевен, Отдел „Охранителна полиция“, Сектор „Пътна полиция“ относно собствеността на горепосочения лек автомобил. Съгласно същата собственик на лек автомобил марка „Х.А.“ с номер на рама: *** е подсъдимия Д. Д.. Видно от справката регистрацията на автомобила е прекратяване два пъти:

- На 10.03.2017 г. на основание чл. 143, ал. 11 ЗДвП с ЗППАМ № 17-0938-000571/07.03.2017 г., като тогавашните регистрационни номера са били: ЕН9503ВВ;
- На 08.01.2018 г. регистрацията на автомобила е възстановена, като регистрационните табели са били с номер: ***;
- На 03.09.2018 г. на основание чл. 143, ал. 11 ЗДвП с ЗППАМ № 18-0309-000058/21.08.2018 г.

Видно от представената справка, както и от другите събрани и проверени доказателства по делото, към инкриминираната дата 12.10.2018 г., управляваният от дееца лек автомобил марка „Х.А.“ с номер на рама: *** е бил с прекратена регистрация, като последните регистрационни номера на

автомобила са били ***. Не могат да бъдат споделени в тази част мотивите на първоинстанционния съд, че управляваният от дееца автомобил не е бил с прекратена регистрация.

Безспорно с решение № 10584/16.08.2018 г. по адм. д. № 90261/2017 г. на ВАС е обявена нищожността на Заповед №17-0938-000571 от 07.03.2017 г. на началника на сектор „Пътна полиция“ в Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи, гр. Плевен, с която на основание чл. 171, т. 2а от Закона за движението по пътищата на подсъдимия Д. е приложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ за срок от осем месеца.

Въпреки това настоящата инстанция не споделя мотивите на първоинстанционния съд довели до оправдаването на деецът по този пункт на обвинението, макар и да подкрепя крайният извод за признаването му за невиновен по чл. 345, ал. 2 НК. В тази връзка, въпреки че въззивният съд се солидаризира с твърденията изложени в допълнението към въззивния протест, че действащото законодателство в Република България не допуска превозните средства да имат повече от една регистрация, посочените доводи не могат да доведат до целения ефект, който обвинението се опитва да постигне, поради което и в тази част присъдата следва да бъде потвърдена.

Видно от представената справка от ОДМВР-гр. Плевен на 08.01.2018 г. регистрацията на процесния автомобил е възстановена и е получил регистрационен номер ***. Съгласно чл.21, ал. 4, от *НАРЕДБА № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства* възстановяването на регистрацията на превозно средство, прекратена по [чл. 18, т. 2](#) във връзка с [чл. 18б, ал. 1, т. 9](#), се извършва:

т. 1- служебно – в случаите на отмяна на наказателното постановление и/или ЗППАМ, като се възстановява статусът на свидетелството за регистрация и се отразява връщането на табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация част втора в АИС – КАТ;

т. 2 - при поискване от собственика след представяне на документите по чл. 15, ал. 1 след изтичане срока на наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а ЗДвП.

Проследявайки хронологията на развитите се събития настоящият състав достига до извода, че възстановяването на регистрацията от 08.01.2018 г. е станало в хипотезата на т. 2 от цитирания член на Наредбата, доколкото решение № 10584/16.08.2018 г. по адм. д. № 90261/2017 г. на ВАС, с което е обявена нищожността на ЗППАМ № 17-0938-000571 от 07.03.2017 г. е влязло в сила в деня на постановяването му. Следователно последната налична регистрация на лекия автомобил, собственост на подсъдимия Д. е тази, която е възстановена на 08.01.2018 г. с регистрационни номера ***.

Така посочената регистрация е прекратена с две последователни ЗППАМ, съответно № 309р-9888/18.08.2018 г. на РУ-гр. Оряхово на основание чл. 171, т.2а ЗДвП за срок от шест месеца (която именно е инкриминирана с обвинителния акт по чл. 345, ал. 2 НК) и ЗППАМ № 18-0309-000058/21.08.2018 г. на РУ-гр. Оряхово на основание чл. 171, т. 2а ЗДвП за срок от шест месеца, която ЗППАМ е посочена в справката за регистрация на лекия автомобил като основание за прекратяване на регистрацията.

И доколкото за съда съществува задължение да се произнесе единствено и само в рамките на фактическите положения и съобразно инкриминираните факти с обвинителния акт, настоящата инстанция ще се фокусира върху ЗППАМ № 309р-9888/18.08.2018 г. на РУ-гр. Оряхово, въпреки че изложената мотивировка е важима и за другата посочена ЗППАМ № 18-0309-000058/21.08.2018 г. на РУ-гр. Оряхово.

С инкриминираната ЗППАМ № 309р-9888/18.08.2018 г. на РУ-гр. Оряхово е прекратена регистрацията на процесния лек автомобил за срок от 6 месеца на основание чл. 171, т.2а ЗДвП, тъй като на 18.08.2018 г. деецът е спрял за проверка от полицейски служители на РУ-гр. Оряхово, при която е установено, че същия управлява МПС след като е лишен от правото да управлява МПС. Доколкото в настоящото производство не се събраха доказателства Д. да е лишаван от управление на МПС и проследявайки справката за нарушител и другите събрани доказателства, следва извод, че същият към момента на цитираната проверка е бил с временно отнето свидетелство за управление на МПС до заплащане на дължимата глоба на основание ЗППАМ № 18-0938-000668/29.03.2018 г. на ОДМВР-гр. Плевен и чл. 171, т. 1, б. „д“ ЗДвП.

Следователно и тук следва да намерят приложение вече изложените по-нагоре в изложението мотиви относно обявената за противоконституционна разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „д“ ЗДвП с Решение № 3 от 23.03.2021 г. по к.д. № 11/2020 г. на Конституционния съд на Република България, както и становището на КС закрепено в Решение №3 от 28.04.2020 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 5/2019 г. Както вече беше пояснено недопустимо е в рамките на неприключило съдебно наказателно производство да бъде прилагана разпоредба от материалното право, която макар и да е била в сила към момента на осъществяване на деянието, впоследствие е обявена за противоконституционна в рамките на неприключилото правоотношение в настоящия случай, поради което единствения възможен изход в процесния казус е присъдата на първоинстанционния съд да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

С оглед на гореизложеното следва да бъде посочено, че въззивният съд не установи при изготвяне на мотивите на първоинстанционната присъда да са допуснати каквито и да е било нарушения на процесуалните правила, които да налагат нейната отмяна и връщането ѝ за ново разглеждане от районния

съд. Макар и пестеливи откъм аргументация и неправилни в някои свои части според настоящия въззивен състав, то същите са формулирани съобразно процесуалните правила, като са посочени доказателствата въз основа на които са изведени изводи относно фактическата и правна страна на деянието, приложил е правилно закона и постановил законосъобразна и справедлива присъда.

При извършената на основание чл.314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменяване или отмяна, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Водим от горното и на основание чл. 388 НПК, Плевенският окръжен съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 1 от 25.01.2022 година, постановена по НОХД № 139/2021 година по описа на Районен съд – гр. Червен бряг.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____